

værende Regering er i Overensstemmelse med Tingets Flertal, staar paa Grundlovens Grund og har allerede faaet det Statslaan, som den tidligere Regering ikke kunde faa. Som Følge deraf er Regeringen i Stand til at afholde de med de her nævnte Arbejder forbundne nødvendige Udgifter, og der er derfor ikke Anledning til at opsætte deres Paabegyndelse eller undlade at fremskynde dem saa meget, som Forholdene paa nogen Maade tillade.

I denne Forbindelse kunde det maaske ogsaa være paa sin Plads at nævne, at det vilde være ønskeligt, om man paa et andet Omraade vilde tage Hensyn til de vanskelige Forhold, som eksistere her i Landet. Jeg tænker her paa visse forældede Bestemmelser i vor Toldlovgivning, Bestemmelser, som lægge væsentlige Hindringer i Vejen for Udviklingen af vort Erhvervsliv. Vi have i vor Toldlovgivning en Række Toldsatser paa Raavarer, der ved visse Fabrikationer, blandt andet ved Bygning af Jernskibe, virke paa en saadan Maade, at der ligefrem er Skat paa at bygge Skibe her i Landet, saa at det er billigere for Skibsrederierne at hente Skibe fra Udlandet end at lade dem bygge her hjemme. Jeg synes, det er et Forhold, man burde se at komme bort fra. Selv om dette Spørgsmaal staar i Forbindelse med en Toldreform, er det et Spørgsmaal, om det ikke vilde være forsvarligt, navnlig under Hensyn til de trykkende økonomiske Forhold, nu ved en stykkevis Reform, at lette Erhvervslivet paa dette Omraade saa meget som muligt. Det vilde naturligvis ikke kunne ske uden Ofre fra Statskassens Side, men jeg tror, det alligevel vilde være en i høj Grad forsvarlig Handling at udføre. Jeg har ikke fundet Anledning til og skal heller ikke i dette Øjeblik komme ind paa en nærmere Omtale af Forslaget om Bidrag af Statskassen til Understøttelseskasser for arbejdsløse, idet det er vel kendt af dette Ting.

Jeg vil nu tillade mig at slutte disse Bemærkninger med en meget indtrængende Opfordring til dette høje Ting og den høje Regering om at tage velvilligt mod disse Forslag. De tilsigte at hjælpe dem, der ere i Nød. De Tal, jeg nævnte i Gaar, ere i sig selv meget talende, men de ere kun tørre Tal. Tænker man sig imidlertid det Liv, der ligger bag ved disse Tal, tænker paa de Tusinder af Mennesker, som maaske ere Familieforsørgere, der hver Morgen ere gaaede ud for at søge Arbejde, ere gaaede fra Sted til Sted, men hver Aften komme

hjem med den trøstesløse Besked, at der er intet at finde, som Uge efter Uge se Spareskillingen gaa, se det ene Stykke Bohave efter det andet, den ene Nødvendighedsgenstand efter den anden vandre paa Laanekontorerne for at skaffe Brød til sig og Familie, som ønske at glæde Hustru og Børn nu til Julen, og som have den triste Udsigt, at der vil gaa Maaneder endnu, før der er Haab om at skaffe Beskæftigelse og Adgang til Fortjeneste — tænker man over, siger jeg, hvilke Følelser der besjæle disse Mennesker, hvilket Liv disse Mennesker føre, saa synes jeg, man maa blive blød om Hjertet, og at man maa sige: Det gælder at yde Hjælp til disse voré Medmennesker, som uden egen Aarsag lide Nød. Som Følge deraf gælder det at se bort fra gamle Principper og Doktriner og om at tage menneskeligt paa disse Forhold. Jeg synes derfor, det vilde være en smuk Opgave for den danske Lovgivningsmagt at fremme denne Sag. Vi kunne jo desværre ikke faa disse Lovforslag færdige saa hurtigt som ønskeligt var, det andet Ting har jo allerede taget Ferie. Men vilde man i alle Tilfælde tænde det Lys omkring i de mange tusinde Hjem nu til Julen, at der var grundet Haab om, at Rigsdagen, naar den atter træder sammen kort efter Helligdagene, vil foretage Foranstaltninger til at komme dem til Hjælp, der ere i Nød, var der dog sket noget.

A. Nielsen: Forslaget om Arbejdstid og Forslaget om Understøttelseskasser for arbejdsløse ere jo ikke ny her i dette Ting. Vi have haft dem fremme før, de have fulgtes ad tidligere, og de følges ad ogsaa denne Gang. Lovteknisk er der ingen Forbindelse mellem dem, men der er dog alligevel en Forbindelse. De kunne have deres Betydning som Agitationsforslag, men der ud over tror jeg ikke, at de ere heldige, i alt Fald ikke for nærværende Tid. Det burde staa klart for de Herrer Forslagsstillere, at en Indskrænkning af Arbejdstiden betyder forøget Arbejdspris, men forøget Arbejdspris betyder forøget Produktionsvanskelighed, og drage vi Slutningen videre, se vi dette som Konsekvensen, at naar Produktionsvanskeligheden er dreven til et vist Punkt, brister Produktionsevnen, og saa er Resultatet deraf forøget Arbejdsløshed. Det burde man overveje og overveje det navnlig i en Tid som denne, hvor Arbejdsløsheden er til Stede i en saa stor Udstrækning, som Tilfældet er. Nu ville de Herrer Forslags-